

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 18. juni 2021

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-718/19	Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a. (ophør af opholdsret) <u>Emne:</u> Udsendelse af unionsborgere <u>Spørgsmål:</u> 1) Skal EU-retten, og nærmere bestemt artikel 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om [...] fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der på unionsborgere og deres familiemedlemmer anvender bestemmelser, der svarer til de bestemmelser, der for så vidt angår tredjelandstatsborgere udgør gennemførelsen af artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 »om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold«, dvs. bestemmelser, der gør det muligt at pålægge unionsborgeren eller et medlem af dennes familie forebyggende foranstaltninger for at undgå enhver risiko for, at den pågældende vil forsvinde inden for den frist til at forlade området, som er blevet fastsat for vedkommende, efter at der er truffet en afgørelse om at bringe opholdsretten til ophør af hensyn til den offentlige	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	22.06.21

	orden, eller under forlængelsen af denne frist? 2) Skal EU-retten, og nærmere bestemt artikel 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om [...] fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der på unionsborgere og deres familiemedlemmer, som ikke har efterkommet en afgørelse, hvorved opholdsretten er blevet bragt til ophør af hensyn til den offentlige orden eller offentlige sikkerhed, anvender en bestemmelse, der er identisk med den bestemmelse, som anvendes på tredjelandstatsborgere, der befinder sig i den samme situation, med hensyn til den maksimale varighed af den periode, hvori der kan ske frihedsberøvelse med henblik på udsendelse, dvs. otte måneder?			
C-719/19	Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (udsendelse) <u>Emne:</u> Retsvirkningerne af en udsendelsesafgørelse <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158, som berigtiget i EUT 2004 L 229 og EUT 2007 L 204) fortolkes således, at en i henhold til denne artikel truffet afgørelse om udsendelse af en unionsborger fra værtslandets område er blevet gennemført og ikke længere har retsvirkninger, når unionsborgeren påviseligt er udrejst fra værtstatens område inden for den i afgørelsen fastsatte frist for frivillig udrejse? Spørgsmål 2: Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, har denne unionsborger ved en umiddelbar tilbagevenden til værtslandet den i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2004/38/EF omhandlede ret til ophold i indtil tre måneder, eller kan værtslandet træffe en ny afgørelse om udsendelse for at forhindre, at unionsborgeren hver gang kommer ind i værtslandet for en kort periode? Spørgsmål 3: Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, skal unionsborgeren i dette tilfælde da opholde sig uden for værtslandets område i et bestemt tidsrum, og hvor langt er dette tidsrum?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	22.06.21

C-793/19 C-794/19	SpaceNet m.fl. (logning) <u>Emne:</u> De EU-retlige rammer for at pålægge teleudbydere at lagre trafik- og lokaliseringsdata til brug for bl.a. bekæmpelse af kriminalitet (logning) <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 15 i direktiv 2002/58/EF i lyset af artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder på den ene side og artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 4 i traktaten om Den Europæiske Union på den anden side fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som forpligter udbydere af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester til at lagre trafik og lokaliseringsdata for slutbrugerne af disse tjenester, når – denne forpligtelse ikke forudsætter nogen specifik anledning i lokal, tidsmæssig eller geografisk henseende – genstanden for pligten til at lagre data i forbindelse med levering af offentligt tilgængelige telefontjenester – herunder formidling af sms-, multimedie- eller lignende beskeder samt ubesvarede eller forgæves opkald – er følgende data: – telefonnummeret eller en anden identitet for den, der ringer op, og den forbindelse, der ringes til, samt ved om- og viderestilling enhver anden involveret forbindelse – dato og klokkeslæt for begyndelse og afslutning af forbindelsen henholdsvis – i forbindelse med formidling af sms-, multimedie- eller lignende beskeder – tidspunkterne for afsendelse og modtagelse af beskeden med angivelse af den anvendte tidszone [...] – der er sikret en effektiv beskyttelse af de lagrede data mod risici for misbrug samt mod enhver uberettiget adgang, og – de lagrede data kun må anvendes til at forfølge særligt grove straffelovsovertrædelser og til at afværge en konkret fare for en persons liv og helbred eller frihed eller for forbundsstatens eller en delstats beståen, med undtagelse af den internetprotokoladresse, som er tildelt abonnenten til en internetbenyttelse, og som det er tilladt at anvende i forbindelse med en stamdataoplysning (»Bestandsdatenauskunfts«) med henblik på forfølgelse af enhver form for strafbare handlinger, for at afværge en fare for den offentlige sikkerhed og orden samt for at opfylde efterretningstjenesternes opgaver?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	MF	24.06.21
C-140/20	Commissioner of the Garda Síochána m.fl. <u>Emne:</u> Generel/universel ordning for lagring af data og foreneligheden heraf med artikel 15, stk. 1, i direktiv	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	MF	24.06.21

	2002/58/EF samt Chartret Spørgsmål: (1) Er en generel/universel ordning for lagring af data – selv om den er undergivet strenge begrænsninger med hensyn til lagring og adgang – i sig selv i strid med artikel 15 i direktiv 2002/58/EF som fortolket i lyset af chartret? (2) Kan den nationale ret i forbindelse med undersøgelsen af, om en national foranstaltning, der er gennemført i henhold til direktiv 2006/24/EF, og som fastsætter en generel ordning for lagring af data (med forbehold af den nødvendige strenge kontrol med hensyn til lagring og/eller adgang), skal anses for uforenelig med EU-retten, og navnlig ved vurderingen af, om en sådan ordning er forholdsmæssig, tage hensyn til den omstændighed, at tjenesteudbydere lovligt kan lagre data til deres egne kommercielle formål, og kan det kræves, at de lagrer data af hensyn til den nationale sikkerhed, som ikke er omfattet af bestemmelserne i direktiv 2002/58/EF? (3) Hvilke kriterier skal den nationale ret anvende i forbindelse med vurderingen af, om en national foranstaltning om adgang til lagrede data er forenelig med EU-retten, og navnlig chartret, når den undersøger, om en sådan adgangsordning sikrer den krævede forudgående og uafhængige kontrol, som Domstolen har fastlagt i sin praksis? Kan en national ret i denne sammenhæng ved en sådan bedømmelse tage hensyn til, om der foreligger en efterfølgende eller uafhængig domstolsprøvelse? [...]			
C-433/20	Austro-Mechana Emne: Adgang til lagringsmedie-vederlag for tredjemænd, som besidder servere, der stiller lagerplads til rådighed for cloud-computing for ikke-kommercielle formål. Spørgsmål: Spørgsmål 1: Skal udtrykket »på ethvert medium« i artikel 5, stk 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet fortolkes således, at det også omfatter servere, som besiddes af tredjemænd, der (til formål, der hverken direkte eller indirekte er kommercielle) stiller lagerplads på disse servere til rådighed for fysiske personer (kunder) til privat brug, [org. s. 2] som kunderne anvender til reproduktion ved arkivering (»cloud computing«)? Spørgsmål 2: Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Skal den i spørgsmål 1 nævnte bestemmelse fortolkes således, at den finder anvendelse på en national lovgivning, hvorefter ophavsmanden har ret til et rimeligt vederlag (lagringsmedie-vederlag), såfremt: – det for så vidt angår et værk (der er blevet udsendt i radioen, stillet til rådighed for almenheden eller optaget på et i kommercielt øjemed fremstillet lagringsmedium) vedrørende hvilket det på grundlag af dets karakter må påregnes, at det til egen eller privat brug vil blive reproduceret, idet det arkiveres på et »lagringsmedium af enhver art, der er egnet til en sådan reproduktion og markedsføres i inlandet i forretningsmæssigt øjemed mod vederlag«, – og den i	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kulturministeriet	MF	07.07.21

	spørgsmål 1 beskrevne arkiveringsmetode anvendes med henblik herpå?			

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-682/18 C-683/18	YouTube, Cyando 1. a) Foretager en operatør af en shared hosting tjeneste, gennem hvilken brugere stiller filer med ophavsretligt beskyttet indhold til rådighed for almenheden uden rettighedshavernes samtykke, en overføringshandling som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF, når – uploadingen foregår automatisk og uden at operatøren ser eller kontrollerer den, – operatøren i brugsbetingelserne henviser til, at der ikke må lægges indhold ind, der krænker ophavsretten, – driften af tjenesten giver operatøren indtægter, – tjenesten anvendes til lovligt brug, men operatøren har kendskab til, at også en betydelig mængde ophavsretskrænkende indhold, er tilgængelig (over 9 500 værker), – operatøren ikke leverer nogen indholdsfortegnelse og ingen søgefunktion, men de ubegrænsede download-links, som operatøren stiller til rådighed, af tredjemænd lægges ind i linksamlinger på internettet, som indeholder oplysninger om filernes indhold og gør det muligt at søge efter bestemte indhold, – operatøren ved udformningen af det vederlag for downloading, som han betaler afhængigt af efterspørgslen, skaber et incitament til at uploade ophavsretligt beskyttet indhold, som brugere ellers kun kan få adgang til mod betaling og – indrømmelsen af muligheden for at uploade filer anonymt øger sandsynligheden for, at brugere ikke bliver stillet til regnskab for krænkelse af ophavsretten? b) Ændrer denne vurdering sig, hvis der via shared hosting tjenesten gives adgang til materiale, der krænker ophavsretten, i et omfang svarende til 90-96% af den samlede anvendelse? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Falder den aktivitet, som operatøren af en shared hosting tjeneste udøver, under de i det første spørgsmål beskrevne omstændigheder ind under anvendelsesområdet for artikel 14, stk. 1, i direktiv 2000/31/EF? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal det konkrete kendskab til den ulovlige aktivitet eller information og kendskabet til forhold eller omstændigheder, hvoraf den ulovlige aktivitet eller information fremgår, i henhold til artikel 14, stk. 1, i direktiv 2000/31/EF vedrøre specifikke ulovlige aktiviteter eller informationer?	Forbrugerombudsmanden Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	22.06.21
C-439/19	Latvijas Republikas Saeima 1) Bør begrebet »behandling af personoplysninger vedrørende straffedomme og lovovertrædelser eller tilknyttede sikkerhedsforanstaltninger« i artikel 10 i forordning 2016/679, fortolkes således, at det omfatter behandling af oplysninger om de point, som førere pålægges for færdselsforseelser i henhold til den omtvistede bestemmelse? 2) Uanset svaret på det første spørgsmål, kan bestemmelserne i forordning 2016/679, navnlig princippet om »integritet og fortrolighed«, jf. nævnte forordnings artikel 5, stk. 1, litra f), fortolkes som et forbud mod, at medlemsstaterne fastsætter, at oplysninger om de point, der pålægges førere for færdselsforseelser, er tilgængelige for offentligheden, og at de pågældende oplysninger kan behandles ved at videregives? 3) Bør 50. og 154. betragtning til, artikel 5, stk. 1, litra b), og	Justitsministeriet Transport- og Boligministeriet Ministeriet for Landbrug, Fødevarer og Fiskeri Miljøministeriet	O-sag	Dom	22.06.21

	artikel 10 i direktiv 2003/98/EF samt artikel 1, stk. 2, litra cc), i forordning 2016/679 fortolkes således, at de er til hinder for en ordening i en medlemsstat, der tillader videregivelse af oplysninger om de point, der pålægges førere for trafikforseelser, med henblik på videreanvendelse? 4) Såfremt nogen af de ovennævnte spørgsmål besvares bekræftende, skal princippet om EU-rettens forrang og retssikkerhedsprincippet da fortolkes således, at det kan være tilladt at anvende den omtvistede bestemmelse og opretholde dens retsvirkninger, indtil forfatningsdomstolens endelige afgørelse bliver retskraftig?				
C-550/19	Obras y Servicios Públicos et Acciona Agua – Det første spørgsmål: Skal § 4, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, som blev indarbejdet i fællesskabsretten ved Rådets direktiv 1999/70 og direktiv 2001/23, fortolkes således, at artikel 24, stk. 2, i den kollektive overenskomst i byggebranchen bestemmer, at bestemmelserne i artikel 15, stk. 1, litra a), første afsnit, i lov om arbejdstageres rettigheder ikke finder anvendelse uanset varigheden af den generelle kontrakt i forbindelse med et enkelt byggeri, idet arbejdstagerne bevarer deres status som »faste byggearbejdere« såvel i disse tilfælde som i tilfælde af virksomhedsoverdragelse som omhandlet i artikel 44 i lov om arbejdstageres rettigheder eller subrogation som omhandlet i artikel 27 i den omhandlede generelle overenskomst, idet der ikke foreligger nogen objektiv begrundelse for at tilsidesætte den nationale lovgivning, hvor artikel 15, stk. 1, litra a), i lov om arbejdstageres rettigheder bestemmer, at »disse kontrakter [...] ikke [kan] have en varighed på over tre år, der kan forlænges med tolv måneder ved en national kollektiv brancheoverenskomst eller ved en kollektiv brancheoverenskomst på et lavere niveau; efter disse forlængelser opnår arbejdstagerne status af fastansatte arbejdstagere i virksomheden«? – Det andet spørgsmål: Skal § 4, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, som blev indarbejdet i fællesskabsretten ved Rådets direktiv 1999/70 og direktiv 2001/23, fortolkes således, at artikel 24, stk. 5, i den kollektive overenskomst i byggebranchen bestemmer, at forskellige stillinger i medfør af to eller flere faste byggekontrakter med den samme virksomhed eller en gruppe af virksomheder inden for den i artikel 15, stk. 5, i lov om arbejdstageres rettigheder fastsatte periode eller frist ikke resulterer i, at den i den nævnte bestemmelse omhandlede status opnås i disse tilfælde såvel som i tilfælde af virksomhedsoverdragelse som omhandlet i artikel 44 i lov om arbejdstageres rettigheder eller subrogation som omhandlet i artikel 27 i førnævnte kollektive overenskomst, idet der ikke foreligger nogen objektiv begrundelse for at tilsidesætte den nationale lovgivning, hvor artikel 15, stk. 5, i lov om arbejdstageres rettigheder bestemmer, at »arbejdstagere, der med eller uden afbrydelse i en periode på 30 måneder har været ansat i mere end 24 måneder i den samme eller i forskellige stillinger inden for samme virksomhed eller samme concern, og som har indgået mindst to tidsbegrænsede kontrakter, uanset om der er tale om direkte ansættelse eller ansættelse gennem et vikarbureau, og uanset om samme eller forskellige kontraktvilkår for midlertidig ansættelse har fundet anvendelse, skal anses for at være fastansat, medmindre andet er foreskrevet i denne artikels stk. 1, litra a), og stk. 2 og 3. Bestemmelserne i det foregående afsnit finder også anvendelse ved virksomhedsoverdragelse eller subrogation på de ved lov eller kollektiv overenskomst fastsatte betingelser«? – Det tredje spørgsmål: Skal artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/23 fortolkes således, at den er til hinder for den omstændighed, at det	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	24.06.21

	i henhold til den kollektive overenskomst i byggebranchen udelukkes, at de rettigheder og forpligtelser, som den nye virksomhed eller enhed, der skal udføre den af entreprisekontrakten omhandlede aktivitet, skal overholde, begrænses til udelukkende de rettigheder og forpligtelser, der følger af den sidste kontrakt, som arbejdstageren har indgået med den virksomhed, som udtræder af kontrakten, hvilket ikke udgør en objektiv begrundelse for at tilsidesætte den nationale lovgivning, hvor artikel 44 i lov om arbejdstageres rettigheder bestemmer, at subrogation omfatter alle rettigheder og forpligtelser, hvilke ikke er begrænset til den sidste kontrakt?				
C-559/19	Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien Påstande: —Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, sammenholdt med direktivets artikel 1, litra a), og punkt 2.1.2 i bilag V hertil, direktivets artikel 5, sammenholdt med punkt 2.2 i bilag II hertil, samt direktivets artikel 11, stk. 1, artikel 11, stk. 3, litra a), c) og e), og artikel 11, stk. 4, idet det ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at forebygge forringelsen af tilstanden af grundvandsforekomsterne i området Doñana, da det ikke foretog en yderligere karakterisering af de forekomster, som udgør en risiko, ligesom det ikke fastlagde de nødvendige foranstaltninger, og idet det i indsatsprogrammet for vandområdeplanen for vandområdet Guadalquivir ikke indførte de grundlæggende og supplerende, passende foranstaltninger. —Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 2, sammenholdt med artikel 7, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, idet det ikke har vedtaget de foranstaltninger, der er egnede til at undgå forringelsen af de naturtyper og de levestederne for arter, for hvilke de her omtalte områder blev udpeget (ZEPA/LIC ES0000024 Doñana, ZEPA/LIC ES6150009 Doñana Norte y Oeste og ZEPA ES6150012 Dehesa del Estero y Montes de Moguer). —Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet Miljøministeriet Ministeriet for Landbrug, Fødevarer og Fiskeri	O-sag	Dom	24.06.21
C-12/20	DB Netz 1. Skal forordning nr. 913/2010, særligt for så vidt angår de opgaver, som med denne forordnings artikel 13, stk. 1, artikel 14, stk. 9, og artikel 18, litra c), er henlagt til ledelsesudvalget for en godstogskorridor, fortolkes således, at ledelsesudvalget for en godstogskorridor er bemyndiget til selv at fastsætte proceduren for indgivelse af ansøgning til den i forordningens artikel 13, stk. 1, omtalte one-stop-shop om tildeling af infrastrukturkapacitet og – som i det aktuelle tilfælde – i denne forbindelse kræve, at der skal benyttes et elektronisk bookingsystem, eller er den pågældende procedure omfattet af de generelle bestemmelser i artikel 27, stk. 1 og 2, sammenholdt med pkt. 3, litra a), i bilag IV til direktiv 2012/34/EU, således at dette alene kan reguleres af de af en godstogskorridor berørte infrastrukturforvaltere i deres respektive netvejledninger? m.fl.	Transport- og Boligministeriet	O-sag	Dom	24.06.21
C-102/20	StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz 1. Er begrebet »sendes« som omhandlet i artikel 2, andet punktum, litra h), i direktiv 2002/58/EF opfyldt, når en meddelelse ikke sendes fra en bruger af en elektronisk kommunikationstjeneste til en anden bruger gennem en tjenesteudbyder til den anden brugers elektroniske »adresse«, men som følge af åbning af en kodeordsbeskyttet internetside for en e-mailkonto automatisk vises af adservere på bestemte, hertil beregnede felter i e-mail-indbakken tilhørende en bruger, som udvælges efter et tilfældighedsprincip (indbakkereklame)? 2. Forudsætter hentning af en meddelelse som omhandlet i artikel	Forbrugerombudsmanden	O-sag	GA	24.06.21

	2, andet punktum, litra h), i direktiv 2002/58/EF, at modtageren, efter at have opnået kendskab til, at der foreligger en meddelelse, gennem en bevidst hentningskommando udløser en programteknisk indstillet overføring af meddelelsesdata, eller er det tilstrækkeligt, hvis meddelelsens visning i en emailkontos indbakke udløses ved, at brugeren åbner den kodeordsbeskyttede internetside for sin e-mailkonto? 3. Foreligger der også elektronisk post som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF, når en meddelelse ikke sendes til en konkret individuel modtager, som er fastlagt allerede før overføringen, men vises i indbakken tilhørende en bruger, som er udvalgt ud fra et tilfældighedsprincip? 4. Foreligger der kun anvendelse af elektronisk post til direkte markedsføring som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF, når der konstateres en byrde for brugeren, som er mere vidtgående end en gene? 5. Foreligger der kun individuel markedsføring, som opfylder kriterierne for en »henvendelse« som omhandlet i bilag I, nr. 26), første punktum, til direktiv 2005/29/EF, hvis en kunde kontaktes ved hjælp af et medium, der normalt anvendes til individuel kommunikation mellem en afsender og en modtager, eller er det tilstrækkeligt, hvis – som det er tilfældet for den markedsføring, der er genstanden for hovedsagen – en individuel relation etableres ved, at reklamen vises i indbakken for en privat e-mailkonto og dermed i et område, hvor kunden forventer meddelelser, der er rettet individuelt til ham?				
C-110/20	Regione Puglia Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF af 30. maj 1994 fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning som den omhandlede, der på den ene side fastsætter, at tildeling af en tilladelse til efterforskning af kulbrinter i et område af en bestemt størrelse og i en bestemt periode – i den foreliggende situation et område på 750 kvadratkilometer i seks år – udgør den optimale løsning, og på den anden side tillader, at disse grænser kan overskrides ved, at en og samme aktør kan meddeles flere efterforskningstilladelser i tilstødende områder, forudsat at tildelingen er resultatet af adskilte administrative procedurer?	Energistyrelsen	O-sag	GA	24.06.21
C-271/20	Aurubis 1. Er betingelserne i artikel 3, litra d), i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU for gratis tildeling af emissionskvoter opfyldt på grundlag af en delinstallation med varmeemissionsværdi, når der i et anlæg til produktion af nonferrometaller i henhold til bilag I til direktiv 2003/87/EF i en flammesmelteovn til produktion af primærkobber anvendes et svovlholdigt kobberkoncentrat og den ikkemålelige varme, der er nødvendig til smeltning af kobbermalmen i koncentratet, i det væsentlige genereres ved oxidering af svovlet i koncentratet, idet kobberkoncentratet både anvendes som råstofkilde og som brændbart materiale til varmeproduktionen? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Kan en ret til mertildeling af gratis emissionskvoter for tredje handelsperiode efter udløbet af tredje handelsperiode opfyldes med en ret til tildeling for fjerde handelsperiode, hvis eksistensen af en sådan ret til tildeling først fastslås retsligt efter udløbet af tredje handelsperiode, eller bortfalder en ret til tildeling, som endnu ikke er opfyldt, med udløbet af tredje handelsperiode?	Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet Energistyrelsen	O-sag	GA	24.06.21
T-226/18	Global Silicones Council m.fl. mod Kommissionen Påstande: — Den anfægtede retsakt annulleres i henhold til artikel 263 TEUF. — Det fastslås, at bilag XIII til REACH-forordningen og/eller relevante bestemmelser i dette bilag (særligt punkt 1.1.2 og/ eller 1.2.2) er ulovlige og uanvendelige i det foreliggende tilfælde i henhold til artikel 277 TEUF, for så vidt som de hindrer eller fordrer en gyldig bedømmelse af og/eller konklusion vedrørende egenskaberne ved D4 og D5; — I tilfælde af, at: a) Det Europæiske Kemikalieagenturs (»ECHA«)	Miljøministeriet	O-sag	Dom	30.06.21

	Medlemsstatsudvalgs udtalelse af april 2015; b) ECHA's Udvalg for Risikovurderings udtalelse af marts 2016; c) ECHA's Udvalg for Socioøkonomisk Analyses udtalelse af juni 2016; d) ECHA's PBT- ekspertgruppes konklusioner/ afgørelser af november 2012; og/eller relevant ECHA-vejledning ikke anses for forberedende retsakter, der førte til vedtagelsen af den anfægtede retsakt, fastslås, at disse retsakter er ulovlige og uanvendelige i henhold til artikel 277 TEUF. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne. — Der træffes sådanne andre foranstaltninger, som findes påkrævet.				
T-519/18	Global Silicones Council m.fl. mod ECHA Påstande: — Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold. — Den anfægtede afgørelse (1) annulleres, for så vidt som de tre stoffer Octamethylcyclotetrasiloxan (»D4«), Decamethylcyclopentasiloxan (»D5«) and Dodecamethylcyclohexasiloxan (»D6«) er opført på kandidatlisten over særligt problematiske stoffer. — Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse med hensyn til opførelsen af et eller to af disse stoffer på kandidatlisten. — Det Europæiske Kemikalieagentur tilpligtes at betale sagsomkostningerne. — Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som findes påkrævet.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	30.06.21
T-265/19	Italien mod Kommissionen Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 12. februar 2019 C(2019) 869, meddelt den 13. februar 2019, om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres.	Ministeriet for Landbrug, Fødevarer og Fiskeri	O-sag	Dom	30.06.21
T-635/19	Fondazione Cassa di Risparmio di Pesaro m.fl. mod Kommissionen Påstande: —Det fastslås og konstateres, at Europa-Kommissionen er ifaldet erstatningsansvar uden for kontrakt, idet den gennem ulovlige instrukser, som blev meddelt de italienske nationale myndigheder, hindrede, at Fondo interbancario italiano per tutela dei depositi rekaptaliserede Banca delle Marche. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for det af sagsøgerne lidte tab, som opgøres i henhold til de nedenfor nævnte kriterier eller fastsættes med et beløb, som Retten finder rimeligt. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Energistyrelsen	O-sag	Dom	30.06.21
C-638/19 P	Kommissionen mod European Food m.fl. (appel) Påstande: —Dom afsagt af Retten (Anden udvidede Afdeling) den 18. juni 2019 i de forenede sager T-624/15, T-694/15 og T-704/15, European Food m.fl. mod Kommissionen, ophæves. —Det første anbringendes første led og det andet anbringendes første led, der er fremsat i sag T-704/15, forkastes. —Det andet anbringendes første og andet led, der er fremsat i sag T-624/15 og sag T-694/15, forkastes. —De forenede sager T-624/15, T-694/15 og T-704/15 hjemvises til Retten med henblik på stillingtagen til de anbringender, der ikke allerede er blevet vurderet. —Afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og under appelsagen udsættes.	Miljøministeriet	O-sag	GA	01.07.21
C-118/20	Wiener Landesregierung (Révocation d'une assurance denaturalisation) 1. Er en situation, hvor en fysisk person, der, som revisionsappellanten i hovedsagen, har givet afkald på sit statsborgerskab i en medlemsstat i Den Europæiske Union – og dermed på sit unionsborgerskab – for at opnå statsborgerskab i den anden medlemsstat i overensstemmelse med et tilsagn om tildeling af statsborgerskab i den anden medlemsstat, som denne person har ansøgt om, og hvor den pågældendes mulighed for at generhverve unionsborgerskabet efterfølgende bortfalder som følge af, at dette tilsagn tilbagekaldes, efter sin natur og sine konsekvenser omfattet af EU-retten, således at EU-retten skal overholdes ved tilbagekaldelsen af tilsagnet om tildeling? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: 2. Er de kompetente nationale myndigheder, herunder i givet fald de nationale domstole, i forbindelse med afgørelsen om	Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	01.07.21

	tilbagekaldelsen af tilsagnet om tildeling af statsborgerskab i medlemsstaten forpligtet til at fastslå, om tilbagekaldelsen af tilsagnet, hvorved muligheden for generhvervelse af unionsborgerskabet bortfalder, henset til følgerne for den berørte person ud fra et EU-retligt synspunkt er forenelig med proportionalitetsprincippet?				
T-267/20	Arbuzov mod Rådet Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 af 5. marts 2020 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 2020/370 af 5. marts 2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	07.07.21
T-268/20	Pšonka mod Rådet Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 af 5. marts 2020 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/370 af 5. marts 2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	07.07.21
T-269/20	Pšonka mod Rådet Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 af 5. marts 2020 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 2020/370 af 5. marts 2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger.	Udenrigsministeriet Transport- og Boligministeriet	O-sag	Dom	07.07.21
C-428/19	Rapidsped 1) Skal artikel 1, stk. 1, i direktiv 96/71/EF, sammenholdt med artikel 3 og 5 i samme direktiv og arbejdslovens § 285 og § 299, fortolkes således, at ungarske arbejdstagere kan indlede en sag mod deres ungarske arbejdsgivere ved de ungarske domstole med påstand om overtrædelse af direktivet og af den franske lovgivning om mindsteløn? 2) Skal diæter, som er bestemt til at dække udgifter i forbindelse med en arbejdstagers udstationering til udlandet, anses for at udgøre en del af lønnen? 3) Er en praksis, hvorefter arbejdsgiveren, når der er opnået en besparelse beregnet ud fra den tilbagelagte strækning og brændstofforbruget, i henhold til et skema betaler føreren af en transportvogn et tillæg, som ikke er en del af den løn, der er fastsat i den pågældendes ansættelseskontrakt, og af hvilket der ikke betales skat eller sociale bidrag, i strid med artikel 10 i forordning nr. 561/2006/EF? Brændstofbesparelsen tilskynder imidlertid førere af transportvogne til at køre på en måde, som kan bringe færdselssikkerheden i fare (f.eks. ved at køre i frigeare så længe som muligt i nedadgående retning). 4) Finder direktiv 96/71/EF anvendelse på international godstransport, navnlig henset til at Europa-Kommissionen har indledt en traktatbrudsprocedure mod Frankrig og Tyskland for anvendelse af lovgivningen om mindsteløn på vejtransportsektoren? 5) Såfremt et direktiv ikke er blevet gennemført i den nationale lovgivning, kan det da i sig selv skabe forpligtelser for privatpersoner og dermed i sig selv udgøre grundlaget for et søgsmål mod en privatperson i en tvist, som er anlagt ved en national domstol?	Udenrigsministeriet Transport- og Boligministeriet	O-sag	Dom	08.07.21

C-973/19	Staatsanwaltschaft Köln et Bundesamt für Güterverkehr Skal artikel 8, stk. 2, første punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1072/2009 af 21. oktober 2009 fortolkes således, at der også foreligger en international transport i den nævnte bestemmelses forstand, når denne transport finder sted inden for rammerne af en transport i henhold til artikel 1, stk. 5, litra d), i forordning (EF) nr. 1072/2009?	Transport- og Boligministeriet	O-sag	Dom	08.07.21
C-120/20	Koleje Mazowieckie 1) Skal bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/14 EF af 26. februar 2001, navnlig direktivets artikel 4, stk. 5 og artikel 30, stk. 1, 3, 5 og 6, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at en jernbanevirksomhed kan fremsætte et erstatningskrav over for en medlemsstat med henvisning til en fejlagtig gennemførelse af direktivet i en situation, hvor en del af erstatningskravet udgøres af for meget betalt afgift for brug af jernbaneinfrastrukturen, uden at tilsynsorganets afgørelse først har været genstand for retslig prøvelse? 2) Er princippet om, at retten til erstatning i henhold til EU-retten for fejlagtig anvendelse af EU-retten, og især for en mangelfuld eller manglende gennemførelse af et direktiv, er betinget af, at den tilsidesatte retsnorm tillægger borgerne rettigheder, at tilsidesættelsen er tilstrækkeligt kvalificeret (i form af en åbenbar og alvorlig tilsidesættelse af en medlemsstats skønsebeføjelse ved gennemførelse af direktivet), og at der er en direkte årsagsforbindelse mellem tilsidesættelsen og den lidte skade, til hinder for, at en medlemsstat indfører bestemmelser i national ret, der i sådanne tilfælde giver ret til erstatning under mindre restriktive betingelser?	Transport- og Boligministeriet	O-sag	Dom	08.07.21
C-32/20	Getin Noble Bank (Polen) 1. Skal artikel 2, artikel 4, stk. 3, artikel 6, stk. 1 og 3, og artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i Traktaten om Den Europæiske (herefter »TEU«), sammenholdt med artikel 47, stk. 1 og 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), artikel 267, stk. 3, TEUF, chartrets artikel 38 og artikel 7, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29) fortolkes således, at et organ, hvori en person har sæde – når denne person for første gang eller ved et efterfølgende tilfælde er udpeget til dommer (ved en højere retsinstans) af et politisk organ under den udøvende magt i en stat, som er karakteriseret ved en totalitar, udemokratisk og kommunistisk styreform (Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej) (Folkerepublikken Polens statsråd) efter anmodning fra justitsministeren i denne stat – er en uafhængig og upartisk domstol, der er oprettet ved lov, i henhold til EU-retten, navnlig når henses til 1) manglen på gennemsigtighed med hensyn til udnævnelseskriterierne, 2) muligheden for at afskedige en dommer til enhver tid, 3) dommerstandens manglende deltagelse i udnævnelsesproceduren, eller 4) [manglen på] relevante offentlige myndigheder oprettet ved demokratiske valg, hvilket kan skade den tillid, som domstolene skal indgyde i et demokratisk samfund? 2. Har den omstændighed, at udpegelsen til dommer i efterfølgende stillinger (ved en højere retsinstans) kunne finde sted som følge af anerkendelsen af en rimelig tjenesteperiode (anciennitet) samt på grundlag af en vurdering af arbejdet udført i den stilling, som denne person var blevet udnævnt til – i hvert fald første gang – af et politisk organ, sådan som beskrevet i det første spørgsmål og på baggrund af proceduren beskrevet i dette spørgsmål, hvilket kan skade den tillid, som domstolene skal indgyde i et demokratisk samfund, betydning for besvarelsen af det første spørgsmål? M.fl.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	O-sag	GA	08.07.21
C-166/20	Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija 1) Skal artikel 10, litra b), i direktiv 2005/36/EF, når bestemmelsen fortolkes i lyset af direktivets formål som beskrevet i artikel 1, fortolkes således, at den finder anvendelse, når en person ikke har opnået et uddannelsesbevis, fordi den pågældende muligvis har opfyldt de krav, der stilles for at opnå de erhvervs-mæssige kvalifikationer, i flere EU-medlemsstater i stedet	Miljøministeriet Ministeriet for Landbrug, Fødevarer, og Fiskeri Sofartsstyrelsen	O-sag	Dom	08.07.21

	for i en enkelt medlemsstat? I en sådan situation, hvor en person ikke har erhvervet et uddannelsesbevis, fordi den pågældende muligvis har opfyldt de krav, der stilles for at opnå de erhvervs-mæssige kvalifikationer, i flere EU-medlemsstater i stedet for i en enkelt medlemsstat, skal kapitel I (Generel ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser) i afsnit III i direktiv 2005/36/EF da fortolkes således, at den institution, der anerkender kvalifikationer, er forpligtet til at vurdere indholdet af alle de dokumenter, som den pågældende har fremlagt, og som kan dokumentere erhvervs-mæssige kvalifikationer, samt vurdere, om de opfylder de krav, der i værtsmedlemsstaten er fastsat for opnåelse af de erhvervs-mæssige kvalifikationer, og om nødvendigt anvende udligningsforanstaltninger? 2) I en situation som i den foreliggende sag, hvor appellantens muligvis har opfyldt de fornødne krav til opnåelse af de erhvervs-mæssige kvalifikationer som farmaceut som omhandlet i artikel 44 i afsnit 7 i kapitel III i direktiv 2005/36/EF, men hvor disse krav er blevet opfyldt i flere EU-medlemsstater i stedet for i en enkelt medlemsstat, og hvor appellantens derfor ikke er i besiddelse af et uddannelsesbevis, der dokumenterer erhvervs-mæssige kvalifikationer som fastsat i punkt 5.6.2 i bilag V til direktiv 2005/36/EF, skal artikel 45 TEUF og 49 TEUF og chartrets artikel 15 da fortolkes således, at de forpligter de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten til at vurdere appellantens erhvervs-kompetence-givende uddannelse og til at sammenligne den med den erhvervs-uddannelse, der kræves i værtsstaten, og ligeledes til at vurdere indholdet af de fremlagte dokumenter, der kan dokumentere erhvervs-mæssige kvalifikationer, samt vurdere, om de opfylder de krav, der i værtsmedlemsstaten er fastsat for opnåelse af de erhvervs-mæssige kvalifikationer, og om nødvendigt anvende udligningsforanstaltninger?				
C-178/20	Pharma Expressz 1. Følger det af artikel 70-73 i direktiv 2001/83, at et lægemiddel, der kan udleveres uden recept i en medlemsstat, også skal anses for et lægemiddel, der kan udleveres uden recept i en anden medlemsstat, selv om det pågældende lægemiddel hverken er omfattet af en markedsføringsstilladelse eller er blevet klassificeret i denne anden medlemsstat? 2. Kan en kvantitativ restriktion, der gør muligheden for bestilling og udlevering af et lægemiddel, som ikke er omfattet af en markedsføringsstilladelse i en medlemsstat, men er omfattet af en sådan tilladelse i en anden [EØS-medlemsstat], betinget af, at der foreligger en recept og en erklæring fra lægemiddelmyndigheden, selv om lægemidlet er registreret som ikke-receptpligtigt lægemiddel i den anden medlemsstat, begrundes i hensynet til beskyttelsen af menneskers liv og sundhed som omhandlet i artikel 36 TEUF?	Lægemiddelstyrelsen	O-sag	Dom	08.07.21
C-289/20	IB Når det som i det foreliggende tilfælde af de faktiske omstændigheder fremgår, at en af ægtefællerne tilbringer sit liv i to medlemsstater, kan den pågældende da anses for at have sit sædvanlige opholdssted, som omhandlet i artikel 3 i forordning nr. 2201/2003 og i forbindelse med anvendelsen af denne artikel, i to medlemsstater, således at retterne i begge medlemsstater har kompetence til at træffe afgørelse om skilsmissem, hvis betingelserne i denne artikel er opfyldt i disse to medlemsstater?	Social- og Ældreministeriet	O-sag	GA	08.07.21
C-295/20	Sanresa 1) Skal artikel 18, stk. 2, artikel 56, stk. 1, første afsnit, litra b), og artikel 56, stk. 1, andet afsnit, artikel 58, stk. 1, første afsnit, litra a), samt artikel 58, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 2014/24 og artikel 3 og 6 samt andre bestemmelser i forordning nr. 1013/2006 (sammen eller hver for sig, men uden begrænsning) fortolkes	Miljøministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	08.07.21

	således, at et samtykke givet til en erhvervsdrivende, hvilket er nødvendigt for at overføre affald fra en medlemsstat i Den Europæiske Union til en anden, skal kvalificeres som et krav til en tjenesteydelseskontrakts gennemførelse og ikke som et krav vedrørende retten til at udøve en aktivitet? 2) Hvis det nævnte samtykke til overførsel af affald skal anses for et udvælgelseskriterium for leverandører (egnethed til at udøve det pågældende erhverv), skal gennemsigtighedsprincippet og princippet om fair konkurrence i artikel 18, stk. 1, første og andet afsnit, i direktiv 2014/24, artikel 58, stk. 1, første afsnit, litra a), og artikel 58, stk. 2, andet afsnit, i samme direktiv, den frie bevægelighed for personer, varer og tjenesteydelser, således som anført i artikel 26, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, samt artikel 7 og 9 i forordning nr. 1013/2006 (sammen eller hver for sig, men uden begrænsning), da fortolkes og anvendes på en sådan måde, at betingelserne for det offentlige udbud vedrørende affaldshåndteringsydelser, navnlig hvad angår frister for indgivelse af bud, skal indeholde betingelser for nationale og udenlandske leverandører, der ønsker at transportere affald på tværs af EU-medlemsstaternes grænser, som giver mulighed for ubegrænset deltagelse i sådanne udbudsprocedurer, og de skal bl.a. have ret til at fremlægge det nævnte samtykke, hvis det er givet på en dato, der ligger efter fristen for indgivelse af bud? M.fl.	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet			